Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin, înainte!

Scânteia pionierului

TOT ÎNAINTE

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 6 (258) ☆ Miercuri 20 Ian. 1954 ☆ 4 pag., 15 bani

Numele lui Lenin a devenit steagul oamenilor muncii din lumea întreagă în lupta pentru cauza păcii, democrației și socialismului, pentru viitorul luminos al popoarelor.

LENIN

In fața comisarului mânios, încruntat, stătea liniștit un tânăr cu fruntea înaltă, cu privirea pătrunzătoare. Luase parte activă la acțiunile studenților revoluționari din Cazan și pentru aceasta l-au arestat.

— „Nu te mai răzvrăti tinere! Doar în fața voastră se ridică un zid", spuse comisarul de poliție.

— „Zid, da; dar putred. De-l atingi, se prăbușește", răspunse cu hotărîre tânărul.

...Era în 1887. In anul acela a fost arestat pentru întâia oară Vladimir Ilici Ulianov. De atunci, dela 17 ani, își închinase el viața, puterile, cunoștințele, luptei pentru dărâmarea zidului putred, de nesuportat, al asupririi țariste.

Pe vremea aceea în Rusia domnea nedreptatea. Muncitorii și țăranii erau crunt exploatați și asupriți de capitaliști și moșieri. Poporul visa libertatea, dreptatea, fericirea și nu odată s'a ridicat la luptă împotriva asupritorilor. Lupta nu izbândea însă pentrucă nu avea un țel limpede. Țelul acesta l-a arătat Vladimir Ilici Lenin: smulgerea puterii din mâinile capitaliștilor și moșierilor și făurirea unei lumi în care muncitorii să fie stăpânii. Drumul spre acest țel era un drum de luptă grea, anevoioasă, aspră, un drum nebătătorit dar singurul care ducea spre libertate. Lenin a făurit cel mai puternic, cel mai unit partid al clasei muncitoare, un partid care să poată conduce poporul pe drumul de luptă pe viață și pe moarte cu capitaliștii, Partidul Comunist.

Poliția țaristă cu închisorile ei crunte, cu deportările ei grele, dușmani din toate părțile îi hărțuiau pe Lenin și pe tovarășii lui. In 1902 Lenin scria: „Noi mergem, mic grup compact, pe un drum râpos și anevoios, ținându-ne strâns de mână. Suntem înconjurați de dușmani din toate părțile și suntem nevoiți să mergem mai totdeauna sub focul lor".

Ani de zile au mers comuniștii înconjurați de dușmani, amenințați de închisori și de gloanțele țariste. Ei călcau însă cu nădejde, fără să dea înapoi pentrucă partidul lui Lenin îi învățase că la capătul acestui drum se sfârșesc nedreptățile, la capătul lui strălucește luminos comunismul.

Din închisori, din deportări, de peste granițele Rusiei, Lenin conducea partidul pas cu pas, îi îndruma, îi înflăcăra și-i încuraja pe muncitori. Și ei au biruit. Astăzi nu-i colțișor pe pământ în care să nu se fi aflat că ideile lui Lenin au învins, că în 1917 proletariatul din Rusia a dărâmat pentru totdeauna, pe pământul imens al Rusiei, orânduirea capitalistă nedreaptă.

Triumful ideilor marelui Lenin, triumf care se întruchipa în făurirea tânărului stat sovietic, i-a înflăcărat pe muncitorii de pretutindeni, le-a întărit nădejdea și credința că lumea capitalistă trebue și poate să dispară. Pe imperialiști însă, izbânda leninismului i-a înspăimântat de moarte. Când au văzut că țarismul, reazimul lor în Rusia, nu mai există, ei au fost cuprinși de-o furie fără seamăn și și-au trimis armatele să distrugă tânărul stat sovietic, întemeiat de marele Lenin.

Vladimir Ilici știa, avea deplină siguranță că proletariatul va invinge. Și poporul ridicat la luptă, condus și însuflețit de partidul leniniștilor, a învins. Muncitorii din toată lumea erau de partea statului sovietic, de partea lui Lenin pe care-l socoteau învățătorul și conducătorul lor.

Au fost, în timpul războiului crâncen împotriva imperialiștilor, ani grei de foamete și lipsuri, ierni aspre, fără lemne, țara era ruinată, dar peste toate Lenin vedea vremile luminoase care trebuiau să vină. Și el i-a învățat pe muncitori cum să lupte ca vremile acelea să vină cât mai repede. Și mergând neabătut pe căile trasate de Lenin, poporul sovietic condus de Partidul Comunist în frunte cu continuatorul operei leniniste Iosif Vissarionovici Stalin a făurit cea mai fericită țară de pe lume, țara socialismului biruitor.

Lenin este omul care a făcut cel mai mult pentru oameni, a spus un mare scriitor francez. Sufletul lui Lenin a fost plin de o nețărmurită dragoste pentru oameni; inima lui a bătut toată viața pentru cei mulți, mintea sa genială a lucrat totdeauna pentru fericirea popoarelor din întreaga lume.

In urmă cu 30 de ani, într'o zi tristă, la 21 Ianuarie, Lenin s'a stins din viață. El a trăit cu totul 54 de ani dar a înfăptuit cât într'o viață de sute de mii de ani. El a creat și a crescut un partid de neînfrânt care-i continuă opera, a creat un stat puternic, statul sovietic, a arătat tuturor popoarelor calea spre construirea lumii drepte, lipsite de asuprire și exploatare.

Lenin trăește și va trăi întotdeauna. El trăește în munca glorioasă a poporului sovietic, trăește în tot ceea ce construim noi, trăește în lupta dârză, mereu crescândă a popoarelor care au ca țel zdrobirea robiei capitaliste.

In veci va fi slăvit numele marelui, neuitatului Vladimir Ilici Lenin.

Lenin...
La'ndemnurile-ți veșnic vii
Părinții noștri se legară,
Să fie pâine multă'n țară,
Să vie anii cu bucurii...

Lenin...
Șoptindu-ți numele, jurăm
Să cucerim cetatea științei!
Sub flamura lui Lenin vrem
Să ținem pasul cu părinții!

Lenin...
Numele-acesta-i pe pământ
Și soare cald și zare-albastră.
...In numele acesta sunt
Nădejdea și tăria noastră.

DUPĂ PILDA MARELUI LENIN

In unitatea noastră toți pionierii îl cunosc pe Lenin. Ei au citit despre copilăria și adolescența lui, au ținut adunări, au organizat și o mică expoziție: „Copilăria lui Lenin". Citind despre Lenin s'au gândit cu mai mult temei la ei înșiși. Și astfel mulți s'au schimbat.

De pildă, au citit că Lenin nu avea la școală decât nota 5. Atunci, în adunare, au fost unii care la auzul acestor cuvinte s'au simțit foarte turburați pentrucă mai aveau și câte un 2. La sfârșitul pătrarului ajunseseră să aibă numai note bune.

Pionierii primesc întotdeauna cu drag orice sarcină. Dar nu toți o duceau până la capăt, nu erau destul de hotărîți. Gândindu-se însă la pilda vieții lui Lenin, s'au deprins să fie mai perseverenți, să aibă voință, să birue piedicile.

La începutul anului, Erika Simonis din detașamentul nr. 8 nu se prea împăca cu matematica de clasa a V-a. „E din cale afară de complicată, zicea ea. Ce ușoară era în clasa a IV-a!". In detașament s'a citit cartea „Povestiri despre Lenin". Pe Erika a impresionat-o foarte mult această carte. Mi-a cerut și altele din care să poată afla despre viața lui Lenin.

La sfârșitul pătrarului întâi, Erika avea la Matematică numai nota 5.

— Erika, am întrebat-o, acum pricepi matematica?

— Să vă povestesc, tovarășe instructor, cum a fost. La început, eu m'am descurajat. Dar când am citit despre Lenin am văzut că el nu se descuraja deloc, niciodată. Atunci am început să fac multe exerciții de matematică, să citesc lecțiile mult mai atentă. Și am reușit! Nu-i așa de grea matematica!

Toți pionierii iubesc cu înflăcărare numele lui Lenin. Viața marelui Vladimir Ilici Lenin este un izvor nesecat de pilde minunate pentru fiecare dintre ei. Să urmeze pilda lui Lenin este năzuința lor cea mai fierbinte.

Nicolae FOTA
Instructor superior
Șc. elem. germană, București

S'a aprins lampa lui Ilici

In luna Noembrie a anului 1920, în cătunul Caşino, din regiunea Moscovei, s'a petrecut un fapt rar întâlnit în Rusia ţaristă. S'a aprins becul electric. La acea sărbătoare a satului a venit şi Vladimir Ilici Lenin.

Un bec nu e prea mult, dar Lenin le-a vorbit ţăranilor despre vremea când electricitatea va inunda întreaga ţară, când ţara va fi împânzită cu centrale electrice.

Primul bec aprins în satul lor oamenii din Caşino l-au numit „lampa lui Ilici". De atunci electricitatea a rămas legată pentru totdeauna de numele lui Lenin. Acolo unde se aprinde minunata lampă a lui Ilici, începe o viaţă nouă.

„Lampa lui Ilici" a început să lumineze şi satele patriei noastre. Urmând geniala învăţătură leninistă, Partidul nostru a întocmit în anul 1950 Planul de electrificare a ţării. Cu ajutorul Marii Ţări a Socialismului, Planul prinde viaţă şi lampa lui Ilici pătrunde pe rând până în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării.

Lampa lui Ilici pictură de Avramescu Alexandru

Două scrisori

In ultimele clipe petrecute la Homorod, Costel a făcut un legământ cu Mircea şi cu Vlad: să continue prietenia închegată în tabără şi să-şi scrie mereu de acum înainte.

Prietenii se ţin de legământ. Iată, şi în săptămâna aceasta pe adresa lui Costel au sosit două scrisori. Nici nu ştia pe care s'o citească mai întâi... Prima era dela Bacău, dela Mircea Huzum, cealaltă dintr'un sat din Maramureş, dela Vlad Teodor.

Am fost la Bicaz

Dragă Costel, tu ştii de când îl tot bat la cap pe tata să mă ia odată şi pe mine la Bicaz... Ei, iată că în vacanţa asta m'a luat. Am fost la Bicaz trei zile! Am dormit într'o cabană, am mâncat la cantină, am fost şi la cinematograf.

Ştii, când am văzut atâtea clădiri, cinematografe, teatru, fabrica de beton, înaltă de patru etaje, şi mai ales construcţia uriaşului baraj, zău, n'am vrut să cred că sunt în aceleaşi locuri prin care am trecut în 1950. Pe-atunci aici era doar pădure. Peste tot pădure, stânci şi Bistriţa.

Ar fi fost bine să fie cu mine Vlad; el scrie poezii şi ar fi reuşit să-ţi descrie totul în versuri sau poate chiar într'un roman. Tata mi-a spus că hidrocentrala aceasta de pe Bistriţa e cea mai mare construcţie a Planului de electrificare şi, când va fi gata, va da atâta electricitate cât dădeau a treia parte din toate uzinele şi centralele, care erau în 1950.

Află că am intrat în albia Bistriţei şi nu m'am udat câtuşi de puţin. Oamenii de aici au strâns Bistriţa şi o lasă să curgă doar pe jumătatea din dreapta a albiei.

Pe partea stângă se sapă fundaţia uriaşului baraj. Aici, la douăzeci de metri sub nivelul râului, mişună escavatoare şi locomotive, care trag şiruri lungi de vagoane.

In spatele viitorului baraj, acolo unde acum e un munte cu arbori bătrâni, va fi un lac uriaş. Nu ştiu de ce, dar mi s'a strâns inima gândindu-mă că mă plimb pe fundul unui viitor lac.

Tata m'a prezentat multor tovarăşi care lucrează la Hidrocentrala „V. I. Lenin". L-am cunoscut pe vestitul şef de brigadă Ştefan Ivacioni. Brigada sa a lucrat în 1948 la Bumbeşti-Livezeni, apoi la Salva-Vişeu şi acum a venit la Bicaz. Se spune că brigada lui Ivacioni merge acolo unde e cea mai grea muncă. Există şi un cântec despre el. La Salva-Vişeu a fost decorat cu Medalia Muncii, iar aici a devenit stahanovist şi, de curând, candidat de partid.

Şi ca tovarăşul Ivacioni sunt foarte mulţi. Am aflat despre un tovarăş, Ion Rodan, care a intrat în Bistriţa îngheţată după o piesă de maşină căzută în apă.

E greu să-ţi descriu cum va arăta barajul, însă pot să-ţi spun că va fi cât un munte. Blocurile din care va fi zidit vor avea fiecare mărimea unei case cu două etaje.

In scrisoarea următoare am să-ţi mai scriu şi altele. Tu ce mai faci? Dela Vlad ai primit vreo scrisoare? Aştept răspunsul tău, urându-ţi spor la învăţătură în noul pătrar. Mircea.

De când s'a aprins „lampa lui Ilici"

Dragul meu prieten, află despre mine că sunt sănătos şi mai află că rândurile acestea ţi le aştern seara. Stau la masă şi scriu. Cu ani în urmă, nimeni din sat n'ar fi putut să scrie la ora asta, ca la lumina soarelui. Pentrucă eu scriu la lumina „lămpii lui Ilici", care s'a aprins şi la noi în sat, mai zilele trecute. E atât de bine acum, în sat la noi, cum cred că nici la tine, la Bucureşti, nu e!... Coşbuc trebue să fii să le poţi cânta pe toate.

Pe uliţi se'nalţă stâlpi proaspăt geluiţi de care atârnă becuri. Ţi-e mai mare dragul să priveşti cum ard! E lumină şi la şcoală. La Cămin, oamenii citesc şi discută până la miezul nopţii. Peste o săptămână în sala mare se instalează un aparat cinematografic. Şi am aflat că în odăiţa din dosul Căminului va fi un centru de radioficare. Difuzoarele au şi fost aduse. O să răsune muzica în tot satul.

Dar să vezi câte s'au făcut cu electricitatea la colectivă. S'a tras lumină în grajdurile vitelor şi la moară. Insă cel mai interesant a fost la ferma de păsări. Au sosit nişte cutii mari — clocitoare electrice. Noi le cunoşteam, doar am învăţat la şcoală despre ele. Insă bunicile noastre nu vor să creadă că cloştile astea de fier vor putea să scoată sute de pui. „Ar fi o minune" spun ele. Vor vedea ele în curând şi această „minune"!

Am să-ţi spun ceva. Mi-am schimbat planurile. Nu mă mai fac poet. Mă fac inginer electrician. Voi veni în sat şi voi pune electrica să are, să secere, să mulgă vacile. Parcă şi văd pe ogorul colectivei tractoare electrice. În casele oamenilor aparate de radio cu televiziune, fel de fel de maşini. Oamenii vor conduce doar, şi electricitatea va munci în locul lor. Scrie-mi te rog ce părere ai... N'ai nicio grijă, voi scrie şi poezii, în timpul liber. Cu mult drag, Vlad — viitor inginer electrotehnic.

Şerban VOICU

Să înflorească mereu trandafirii...

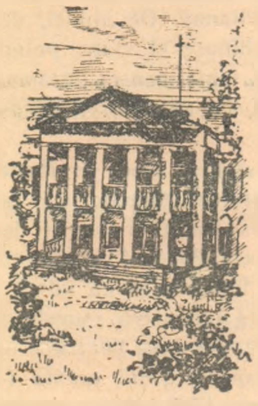
La Gorki, lângă Moscova, acolo unde a încetat din viaţă Lenin, în parcul mare cu copaci de peste o sută cincizeci de ani, au fost plantaţi trandafiri trimişi din Republica Populară Română. Şopteşte glasul tainic al copacilor că de mult au trecut dar n'au fost uitate ceasurile în care Lenin se plimba pe aici. Imprăştie trandafirii parfum prin parc şi spun că Lenin trăieşte mereu, că oameni care nu l-au văzut niciodată îl cunosc şi-l iubesc pe Lenin.

Au dreptate trandafirii. Când te afli în casa-muzeu dela Gorki te simţi altfel decât vizitând un muzeu obişnuit. Treci prin odăi şi eşti emoţionat ca şi cum ai fi oaspetele familiei Ulianov. In orice clipă ţi se pare că i-ai putea vedea aevea pe cei ai casei.

...In bibliotecă, sora lui Vladimir Ilici aşează cărţile multe şi felurite. Ce-ar fi să te invite în grădina de iarnă, ca să vezi unde au sărbătorit copiii din satul Gorki pomul de iarnă?

Telefonul tace, înseamnă că încă n'a sosit ora când Lenin vorbeşte cu Moscova. S'ar putea însă ca el să te întâmpine în capul scării dela etaj. Cercetându-te cu luminile scăpărătoare ale ochilor, te va întreba:

— Ei, cum trăiţi voi, cum o duceţi?

Casa-muzeu din Gorki

Dacă nu l-ai întâlnit pe scări, poate că Vladimir Ilici lucrează în camera preferată de el, în camera Nadejdei Constantinovna) In faţa mesei de lucru, dincolo de fereastră, este frunzişul bogat al parcului. Bate în geam o creangă poleită cu pulberea razelor de soare, se întrec în cântat păsările iar Lenin gândeşte, notează idei, face planuri pentru fericirea oamenilor.*

...Nu-i însă nici în camera aceasta. Aici, e un calendar cu filele nerupte dela 21 Ianuarie 1924. Alături, e odăiţa simplă în care s'a oprit inima minunată a lui Lenin şi s'a stins mintea lui genială. Ani şi ani au trecut din ziua aceea dureroasă, dar tu pleci din casă turburat de parcă l-ai întâlnit pe Lenin, aevea.

In parc sună trilurile maeştrilor înaripaţi şi mişcarea crengilor umbroase, între straturi înfloresc trandafirii.

Să înflorească mereu trandafirii noştri româneşti ca să sporească frumuseţea acestui loc legat de amintirea scumpă a lui Lenin. Cine-i va privi, va şti că şi la noi trăiesc ideile lui Lenin, că milioane de fii ai României merg pe drumul lui Lenin şi îndeplinesc poruncile lui Lenin.

Elena EDROIU

*) Nadejda Constantinovna Krupscaia a fost soţia lui Vladimir Ilici Lenin.

In casa noastră-i belşug

Colectiva noastră poartă numele „Sub steagul lui Lenin". Aici a cunoscut pentru întâia dată familia mea ce înseamnă să trăeşti fără să-ţi fie foame. Ţin minte pâinea pe care am făcut-o din prima recoltă. Era o pâine mare, frumoasă. Am tăiat-o dintr'o dată în opt, câte o bucată pentru fiecare. Nu mai trebuia să ne gândim ce vom mânca a doua zi. Şi de atunci niciodată n'am mai duş grija zilei de mâine.

Au trecut patru ani şi fiecare dintre ei ne-au adus mai multe bucate. Astăzi locuim într'o casă nouă. Masa nu ni-i niciodată goală, podul şi cămara ni-s pline cu de toate. In iarna asta am tăiat doi porci. Niciodată, în casa părintească, n'am văzut aşa ceva.

Eu am opt copii, dar nu sunt îngrijorat de viitorul lor. Vasile, băiatul cel mare, lucrează la S.M.T. Parcă-i făcut pentru tractor. Ion învaţă la şcoala de tractorişti. Doresc să fie un tractorist harnic şi să facă cinste familiei noastre. Ilenuţa are numai nouă ani. Ea învaţă bine şi la toate obiectele are 5. Când va creşte mare va fi învăţătoare. Nicolae şi Margareta încă-s mici. Nu m'am gândit până acum ce să-i fac. Dar ştiu că ei vor fi oameni vrednici.

Şi eu, cât sunt de înaintat în vârstă, nu m'aş da pe unul tânăr de pe vremea când slugăream la grof. Am atâta putere, că pot şi lucra şi pot şi învăţa. Acum sunt la o şcoală agrotehnică.

Pentru viaţa noastră mulţumesc adânc partidului care ne-a chemat pe calea colectivei. In gospodăria noastră colectivă „Sub steagul lui Lenin" am scăpat de viaţa amară de argat.

Ioan POP
colectivist fruntaş
comuna Păuleşti — Satu Mare

In tot mai multe sate din ţara noastră a pătruns radioul.

Pentru construirea comunismului

In Uniunea Sovietică se înalță în fiecare zi edificiul comunismului — lumea minunată la care au visat atât de mult oamenii, spre care primul în istorie a pornit proletariatul rus condus de partidul lui Lenin.

Semnele comunismului se văd în traiul tot mai bun pe care-l duc oamenii sovietici, în construcțiile mărețe de tot felul pe care le clădește poporul sovietic, în înflorirea culturii și științei.

Tineretul din Uniunea Sovietică se află în rândurile dintâi ale constructorilor comunismului. Milioane și milioane de fete și băieți învață pentru a putea lua parte la munca de construire a comunismului. Ei țin minte sfatul lui Lenin că tinerii care vor să trăiască în comunism trebuie să învețe ca să știe să rezolve practic, zi de zi, în fiecare oraș și sat una sau alta din sarcinile muncii comune.

In fotografia din dreapta îi vedem pe tinerii Alla Stadnic și Nicolae Arseniev care și-au isprăvit de curând studiile. Acum ei sunt tehnicieni și lucrează la noile construcții din orașul Barnaul.

Minunată e sarcina lor: să facă orașul mai frumos ca locuitorii să trăiască mai bine.

Mai jos citim despre fapte ale pionierilor sovietici. Sunt fapte simple, obișnuite. Ele fac însă cinste membrilor organizației de pionieri „V. I. Lenin" pentrucă sunt părticele din marea bătălie pașnică pentru comunism. Insuși Lenin a spus că luptătorii pentru comunism trebuie să îndeplinească în fiecare zi și pretutindeni fie și cea mai mică, cea mai simplă sarcină a muncii comune.

Tineri pe șantiere

Pionierii LENINIȘTI

Poporul sovietic a pășit la construirea comunismului. O nouă generație de constructori vine în schimbul celor mai vârstnici. Acest schimb sunt copiii, tinerii leniniști. Ei își însușesc cu dârzenie noi cunoștințe. Ei știu că fără cunoștințe nu pot deveni ajutoare de nădejde pentru părinții și frații lor mai mari. Tinerii leniniști sunt moștenitorii marelui stat sovietic, moștenitorii tuturor bogățiilor sale nenumărate. Știind aceasta, ei, tinerii stăpâni, iau parte încă de pe acum la construirea vieții noi. Ei împodobesc țara cu grădini, lucrează pentru colhozurile în care s'au născut, strâng semințe pentru perdelele forestiere, au grijă de tovarășii lor mai mici — toată această activitate arată cum se strădue ei să țină pasul cu cei vârstnici. Nu în zadar poporul îi numește cu mândrie „pionieri-leniniști".

In Piața Roșie

In vara trecută unitatea noastră de pionieri ne-a trimis pe mine și pe Raia Usenova într'o excursie la Moscova. Impreună cu alți copii din Alma-Ata am sosit în Capitală și chiar din prima zi ne-am dus în Piața Roșie. Aici, lângă mauzoleul lui V. I. Lenin, am întâlnit pionieri din Bacu, studenți din Moldova socialistă. Am vorbit cu ei în limba rusă — limba lui Lenin.

Cum aș putea arăta în cuvinte ceea ce am simțit atunci! Doar am fost în Piața Roșie și l-am văzut pe Lenin! Am privit cu atenție fața marelui conducător, străduindu-mă să mi-o întipăresc în minte pentru toată viața. Am ieșit din mauzoleu și mult timp n'am putut rosti o vorbă. Eram copleșit de emoție.

Badjan ISCACOVA
orașul Alma-Ata,
școala de fete nr. 12,
clasa a VII-a

O recompensă bine meritată

Pionierii școlii medii din Sesnova, regiunea Leningrad, au muncit cu multă râvnă în toamna aceasta pe ogoarele colhoznice. Ei au recoltat 3,5 hectare de mazăre, 2,5 hectare de morcovi, 1,5 hectare napi, 10 hectare cartofi, care vor fi folosiți

pentru sădit în anul viitor.

Munca în colhoz nu i-a împiedicat de loc pe copii la învățătură.

Președintele artelului „Chirov", Arseni Grigorievici Didur, a adus mulțumiri pionierilor din partea colhoznicilor.

Am devenit pioniere

Când eu și alte colege ale mele am împlinit 9 ani, ne-am grăbit să ne ducem la învățătoarea noastră, Rima Pavlovna, și am întrebat-o:

— Acum putem primi și noi cravata roșie?

Rima Pavlovna ne-a adunat în cerc în jurul ei și ne-a povestit de ce li se spune pionierilor „tineri leniniști".

Am aflat că pionierii își dau întotdeauna silința să fie folositori patriei, să devină un adevărat ajutor pentru cei mai mari, să învețe bine, să aibă grijă de cei mici. Am aflat că în anul când a murit conducătorul nostru, organizației de pionieri i s'a dat numele lui Vladimir Ilici Lenin. Pionierii au jurat atunci să învețe și să trăiască așa cum le-a poruncit Vladimir Ilici.

— Și noi vom îndeplini poruncile lui Ilici, am spus noi cu hotărîre.

Curând am putut vedea cât de bine a început să învețe Alia Marova și cum Lida Reabinina a încetat să vorbească în timpul lecțiilor.

Apoi a venit și ziua pe care noi fetele o așteptam atât de mult.

In fața întregii unități ne-am luat angajamentul solemn.

Noi suntem foarte mândre de cravatele noastre și ne vom sili din toate puterile să merităm numele de pionieri-leniniști.

Liuba NICOLAEVA
Leningrad, școala nr. 197,
clasa a III-a A.

Ținutul natal

In această scrisoare vrem să povestim despre ținutul nostru natal. Noi trăim în Siberia. Până la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie înfăptuită de marele Lenin, Siberia era socotită ca loc de exil și muncă silnică. Acum însă Siberia este un ținut unde oamenii trăiesc fericiți. Aci locuiesc evenci, ruși și buriați. Toți aceștia muncesc în armonie. De curând a fost inaugurată la noi uzina electrică. Avem o bibliotecă, casă de cultură, școală, internat și creșă pentru copii. In Buriat-Mongolia noastră sunt multe colhozuri și sovhozuri. Noi copiii trăim minunat. In îndepărtatul nostru sat Bagdarin noi simțim grija partidului și guvernului și le mulțumim din toată inima pentru tot.

Elevele clasei a VI-a dela
școala medie din satul
Bagdarin R.S.S.A. Buriat-Mongolia

Ei și-au ajutat țara

Pionierii școlii de 7 ani din Bazanovo, regiunea Rostov, au dus în [illegible] o muncă intensă și folositoare pentru țară. In cursul verii și toamnei ei au strâns 17 000 kg de fier vechi. Exemplul lor a fost urmat de pionierii și școlarii staniței Nijne-Calinovscaia. Ei au predat statului 6.000 kg. deșeuri metalice.

CUM AU ADUS EVENCII Soarele

BASM EVENC

Departe — departe, dincolo de munți, la marginea pământului, se întindea pe țărmul mării o țară întunecoasă. Acolo nu răsărea soarele niciodată. Era plină de codri deși, de taiga.

S'au adunat odată vânătorii evenci într'o polană și au ținut sfat despre necazurile și viața lor trudită.

Deodată în fața lor apăru un ren fermecat cu părul de aur și coarnele de argint. Pe renul acela sta călare viteazul Culadai-Merghen. Avea în mână un arc, la cingătoare săgeți, haine de aur, cisme de blană împodobite cu mărgele.

Și viteazul Culadai le spuse:

— Grea e viața voastră, grea e vânătoarea; jivinele pădurii se feresc din calea voastră, se ascund în vizuini.

— Așa e, adevărat! spuseră vânătorii și oftară adânc.

— E frig în colibele voastre și copiii sunt adesea bolnavi. Cu toate astea s'ar putea trăi și altfel.

Uimiți, vânătorii îi răspunseră voinicului:

— Părinții și bunicii noștri așa au trăit. Cum am putea noi să trăim altfel?

— La marginea lumii este un soare — un foc veșnic. Aduceți-l aici în taiga și viața voastră va fi plină de lumină.

Viteazul Ceaculai — un tânăr puternic și curajos — auzi și el de soarele acela. Se duse în taiga și spuse cu voce tare:

— Vreau să aduc soarele în taiga. Vreau să fac viața evencilor fericită.

Nici nu termină bine vorba, când îi apăru în față un ren auriu cu coarnele de argint. Pe el sta călare viteazul Culadai.

— Am să-ți ajut să aduci soarele. Să aduni atâtea fire de iarbă câți evenci trăesc în taiga și să împletești din ele o cutioară. Apoi vom pleca împreună să aducem soarele.

După ce a adunat Ceaculai firele de iarbă și a împletit cutioara, a încălecat pe ren în spatele viteazului și au plecat.

...Deodată izbucni înaintea lor o lumină orbitoare. Se uită Ceaculai și văzu chiar la marginea pământului, dincolo de o mlaștină mare, un soare uriaș de aur.

— Deschide cutioara și strânge-o în mână! Ține-te bine de mine! îi spuse Culadai-Merghen.

Renul auriu alergă spre soare și îl izbi cu coarnele de argint.

Din soare se rupse o frântură și căzu drept în cutioara pe care o ținea Ceaculai.

Voinicii se întoarseră în goană în taiga.

Ceaculai își făcu vânt și aruncă cutioara până în vârful unui brad înalt. Cutioara se deschise. Frântura de soare căzu din ea și se înălță spre cer. Cerul se aprinse deodată și pe pământ izbucni lumina.

Iar viteazul Culadai-Merghen plecă din taiga spre un oraș îndepărtat. Acolo i s'a dat alt nume — Lenin.

Lenin le-a adus evencilor soarele.

Lenin le-a făcut viața fericită și plină de lumină.

Lenin iubea taigaua și îi iubea pe evenci.

Iar evencii l-au îndrăgit pe Lenin pentru toată viața. In orice sat de-al lor vei intra ai să auzi pretutindeni cuvinte pline de căldură despre marele Lenin...

Marele învățător al popoarelor

Lenin trăiește în mințile și în inimile oamenilor muncii din toată lumea. Pentru cei asupriți, numele lui Lenin răsună ca o chemare înflăcărată la luptă necruțătoare împotriva asupritorilor. Pentru cei ce s'au smuls din robia capitalistă numele lui Lenin înseamnă victorie.

Citiți în pagina aceasta povestea vieții lui H. Malfaro din Equador, a tinerei Tian-Gui-Tu și a tânărului Otto Brozovski.

Ca ei sunt milioane pe fața pământului, oameni pentru care Lenin înseamnă luptă, viață, încredere în fericire.

LENIN în viața mea

Știți cam unde vine pe hartă statul Equador? Acolo m'am născut eu. Pe mama abia mi-o amintesc. Tata e țăran, trudește și azi pe ogoarele unui moșier. Carte am învățat la școala din sat, pe urmă tata a strâns din toată sărăcia ceva bani și m'a trimis la Riobamba, un oraș din apropiere, ca să urmez o școală mai înaltă. Asta era prin 1937.

Dintre noii mei prieteni, cel mai viu mi-a rămas în amintire Anghel Esfunosa, croitor. Mi-era văr. Nu știu cu ce prilej m'a întrebat odată dacă ni s'a vorbit la colegiul unde învățam, despre Lenin.

— Lenin? Nu.

— Și nici n'ai auzit de el, așa-i?

I-am mărturisit iarăși că nu.

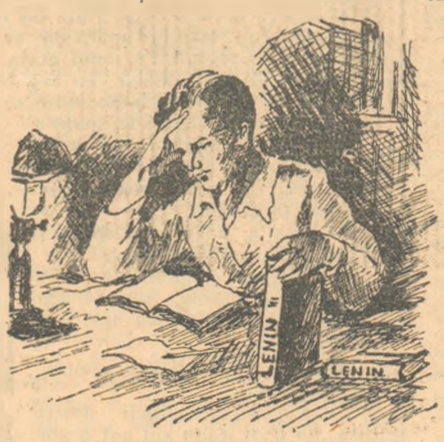
— Lenin a fost un om mare, să știi. Un uriaș. Prietenul cel mai credincios și apărătorul cel mai neînfricat al celor săraci, al celor asupriți.

— Atunci povestește-mi ceva despre el, din viața lui, l-am rugat eu, atras de cuvintele înflăcărate ale lui Anghel.

— Bine. Am o carte despre el, citește-o! Și a scos din dulăpiorul scund o cărțulie cu copertă verde, pe care scria „Așa a fost Lenin".

Am citit cartea asta cum nu-mi amintesc să fi citit vreodată altă carte. M'a furat dela primele pagini, am urmărit fiecare întâmplare, fiecare descriere cu un interes neobișnuit, aș spune cu dragoste. Pentrucă înaintea ochilor mei începu să prindă viață un chip dârz, de luptător neîndurat cu dușmanii, și în același timp de părinte drag, de om, de adevărat om.

Faptele eroice ale celui care a fost conducătorul genial al muncitorilor de pretutindeni m'au uimit și au aprins în mine flacăra entuziasmului. N'ați simțit și voi îndemnul acesta la luptă, cum izvorăște din privirea marelui Lenin? N'ați simțit și voi ca și mine dorința de a înțelege sufletul acestui om uriaș, de a gasi puterea care dădea viață ochilor lui ageri? Dar voi aveți azi atâtea cărți, tablouri și filme în care îl găsiți pe Lenin. Eu n'aveam decât o cărțulie cu o copertă verde și pe Anghel, croitorul care desigur știa mai multe dar tocmai plecase din Riobamba.

Au trecut 4 ani până am întâlnit din nou numele lui Lenin. Eram la o lecție de istorie universală, când profesorul trebuia să vorbească în treacăt și despre Revoluția din Octombrie. Au fost câteva fraze doar, și totuși în mintea mea i-am văzut pe muncitorii ruși luptând și apărând puterea cea nouă, sovietică, fără a-și precupeți sângele și viața. In fruntea lor era Lenin. Lenin cu ochii lui pătrunzători și cu voința neînduplecată, Lenin i-a călăuzit, le-a insuflat puteri înzecite să sfărâme cătușele asupririi, Lenin i-a dus la victorie. Chipul și fapta lui Lenin ne atrăgeau, pe mine și pe alți colegi ai mei, voiam să știm cât mai multe despre el.

...Și dorința noastră a fost împlinită: unul din profesorii noștri — era socialist — ne-a chemat odată la el acasă. L-am rugat să ne vorbească despre Lenin. Am văzut atunci cum i s'au aprins și lui ochii de bucurie.

Am aflat multe dela profesorul meu și chipul lui Lenin l-am simțit tot mai viu în suflet. Dar îndeosebi am înțeles că luminați de învățătura lui, suntem datori să sfărâmăm și în patria noastră, în Equador, lanțurile robiei...

...Odată lucram în comitetul popular al unuia din raioanele orașului Chito, capitala Equadorului. Aici m'am împrietenit cu un muncitor textilist. Intr'o bună zi îl văd că se apropie de mine și mă întreabă în șoaptă dacă vreau să intru în Partidul Comunist, care lucra atunci în ilegalitate. Intrebarea prietenului meu m'a umplut de mândrie și l-am rugat să mă cheme cât de curând la o adunare de partid.

Parcă văd și acum cămăruța scundă, întunecoasă, unde am luat parte la adunare, alături de muncitorii din tot felul de întreprinderi din capitală. Pe peretele din fund... da, l-am văzut din prima clipă când am intrat: era portretul lui, al lui Lenin! Privind în jur, la tovarășii mei, mi-am amintit că muncitorii ruși, bolșevicii, au fost și ei nevoiți atâta vreme să-și țină adunările în ilegalitate. De câte ori va fi răsunat glasul lui Lenin la astfel de adunări!

Am jurat poporului meu să nu mă abat nici o clipă dela drumul, oricât de lung și de greu, care ne duce spre libertate. E drumul pe care au mers în 1917 spre victorie milioanele de muncitori, țărani și soldați ruși, sub faldurile steagului marelui Lenin.

H. MALFARO

LUMINILE FARULUI

Povestire de TIAN-GUI-TU

Am copilărit pe malul mării, în orașul Port-Arthur. Părinții și frații mei ne înghesuiam cum se putea într'o cocioabă de lut pentrucă așa erau locuințele oamenilor săraci.

Odată mă luase tata cu el la pescuit. Vremea a trecut repede și deodată ne-am pomenit că se înserează.

— Haidem acasă, s'a făcut târziu! — Peste o jumătate de ceas era întuneric de-abinelea: nu se vedea decât țărmul și de jur împrejur, o întindere nemărginită de ape.

— Mi-e frică! — Tata s'a întors spre mine și mi-a spus:

— Nu ne rătăcim noi. Uite colo!

Luptând cu lacrimile am zărit în depărtare o luminiță cât o stea măruntă. Clipea din când în când și era ba roșie, ba verde.

— Asta-i un far, mă dumiri tata El ne arată drumul spre mal. După o vreme adăugă: ce s'ar face vapoarele noaptea și pe furtună dacă n'ar fi farul?

Atunci tata mi-a mai povestit că spre soare-apune e o țară minunată, cu oameni neînfricați care au alungat sărăcia și nevoile de pe meleagurile lor. In fruntea poporului acesta a stat un viteaz în fața căruia tremurau toți dușmanii. Il chema Lenin. Condus de Lenin, poporul cel minunat i-a izgonit pe asupritori, pe moșieri, și pământul a fost împărțit celor care n'aveau. Tata spunea că trebue să urmăm și noi pilda locuitorilor acelei țări minunate. Lupta lor e pentru noi ca un far care ne arată calea... Un far înseamnă o lumină care clipește prietenos, te îmbărbătează și te ajută să găsești drumul cel bun, ca să scapi de furtună și de noaptea neagră.

...Eram în orașul Dalnâi. Aici am trăit eu cea mai fericită zi din viața mea — prima zi de libertate. Era în anul 1945 când a intrat în orașul nostru Armata Sovietică. I-au ieșit în cale toți locuitorii. Fiecare dorea să întindă ostașilor victorioși care ne aduceau libertatea, un dar cât de mic, un dar pornit din inimă. Am strâns de la poalele vulcanului un mănunchi de flori de câmp și le-am întins unui soldat sovietic urându-i bun venit. Nu știam rusește și nici el chinezește, ce era de făcut? Atunci el și-a dus mâna la piept și mi-a arătat o decorație strălucitoare:

— Lenin!

Asta da, asta pricepeam, era numele drag al viteazului de care ne-a povestit tata.

— Lenin! — am răspuns și eu. Ne-am înțeles bine cu acest cuvânt.

Și-au mai trecut ani de-atunci. Țara mea e azi liberă și fericită. Nu de mult am avut prilejul să vizitez Moscova.

...Acum știu că nu numai pentru noi în China Populară, dar pentru oamenii muncii de pretutindeni, stelele Cremlinului sunt farul care îi îmbărbătează, care le arată drumul spre țărm, spre libertate.

Balada despre prieteni

de STEFAN HERMLIN
— poet german —

Orice miner din Mansfeld știe
Istoria aceasta pe de rost.
Un steag, arzând în mâini ca o făclie,
Din Crivoi Rog trimis în dar ne-a fost,

Stindardul leninist fu'ncredințat
De fiii Ucrainei depărtate
Minerilor germani, care-au jurat
Să facă zid în juru-i, pân'la moarte.

Dar iată că în treizeci și trei,
Ciumații de fasciști au dat năvală
La secretarul nostru de partid:
— Să arzi drapelul! Fără șovăială!

El i-a sfidat: Nu, n'am să-l ard nicicând!
..Pe dată'n strai de închisoare fu...
Dar chiar în lagăr, către gestapiști
N'a spus decât același mândru „Nu!"

Pentru cuvântul „Lenin" pentru-atât,
L-amenința cu ștreangul tribunalul.
Da'ntr'una însă, ca pe-un jurământ.
Șoptea același nume secretarul.

Când au pornit în marșul lor cel negru
Armatele fasciste din Apus,
Germanul muncitor, minerul simplu,
La încercare grea a fost supus.

Și dacă unii jalnic se plângeau,
Erau destui urgia să o'nfrunte!
Inima clasei, chiar dacă slăbea,
Nu contenea o clipă ca să lupte!

Banditul hitlerist, când a furat
Statuia lui Ilici din Uniune
Ca s'o topească, preschimbând-o-apoi
In arme pentru faptele-i nebune, —

Aici, în Mansfeld, leniniștii mei
Statuia-ascuns-au de mânia ciumii.
Ei n'au lăsat-o pradă svasticei,
Căci leniniștii sunt conștiința lumii!

Și când Armata Roșie veni,
Zdrobind cătușa grea a țării mele,
In mijlocul Mansfeldului găsi
Intâmpinând-o, statuia lui Lenin!

Pe secretarul nostru-l slobozi
Din lagăr, un ostaș din Soviete.
In anii-aceia răi, plini de urgii,
Nu numai steagul roșu nu il dete...

El a păstrat și marea prietenie,
Și cinstea noastră nu a fost pătată!
Pe nume Otto Brozovski îl cheamă, —
Să știe despre dânsul lumea toată!

Și Lenin stă acum în piața noastră
Privind în viitor, precum îl știu.
Și leniniști în lume-s pretutindeni,
Și pretutindeni Lenin este viu!

In românește de
Sandu ALEXANDRU

Redacția: București, str. Academiei Nr. 17 Tel 6.09.26 — Administrația: 5.79.30 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" — Piața Scânteii